

ఓం సమర్ప సద్గురు శ్రీ సాయినాథాయ నమః

శ్రీ సాయి లీలామృతము

అధ్యాయము - 27

సత్యంగ మహాము

ఇన్నదానితో అసంతృప్తి, లేని దేనికోసమో తపన - ఇదే మానవ జీవిత సారం. కోరినవెన్ని లభించినా, క్రొత్త పరిస్థితులవలన క్రొత్త కోరికలు చిగిర్చి, అవి నెరవేరనప్పుడు వెనుకటి సంతోషంగూడ మాయమౌతుంది. ఇదే నిజమైన దుఃఖం, ఇది రాజునుండి పేదదాకా అందరినీ నిరంతరం క్రుంగదీస్తూంటుంది. ఈ అశాంతి నుండి తప్పుకునే యత్తుంలోనే మానవుడు సంసారము, ధనము, అధికారము, ఇంద్రియ సుఖాలూ సాధించుకోజూస్తాడు. కాని ఆ తపనకు అంతుండదు. దానివలన చేయరానివెన్నే చేసి కర్మఫలంగా ఎంతో దుఃఖాన్ని సిద్ధం చేసుకుంటుంటాడు. అవి అనుభవానికి వచ్చిననాడు వాటినుండి తప్పించుకోడానికి సామాన్యములు దైవాన్ని ఆశ్రయిస్తుంటారు. ఆయన తనను కాపాడలేదని దైవాన్ని నిందించి శంకిస్తుంటాడు.

ఇలా దేనికోసమూ తపించవలసిన అవసరంలేని స్థితి ఆత్మజ్ఞానం వల్లగాని రాదు. ఈ సంగతి దృఢంగా తెలియడమే ఏవేకం. దాని పర్యవసానమే వైరాగ్యం. ఇట్టి తపనకు, అశాంతికి కారణం తనలోనే వుండి వుండాలని తెలుసుకున్నాక, దాన్ని తొలగించుకోవాలన్న నిశ్చయమే ముముక్షుత్వం. అందుకు మార్గం తెలుసుకోజూడడమే జిజ్ఞాస. అందుకోసం జ్ఞానులనాశ్రయించడం సద్గురువు సమాశ్రయము. వారి నుండి నేర్చిన సత్యాన్ని తనలో దర్శించే యత్తుమే సాధన, ఆత్మ విచారణ. తాను ఏ ఆత్మజ్ఞానంకోసం తపిస్తున్నాడో. అదే సద్గురుని రూపంలో తారసిల్లే సరికి ఆయన యందు మనస్సు లగ్గుమైపోతుంది. శరీరం ఆయన సేవకే అంకితమైపోతుంది. అదే గురుభూతి. దానివలన జ్ఞానం కలుగుతుంది. దేనినీ కోరనవసరంలేని శాంతి, తృప్తి సిద్ధిస్తాయి. అట్టిస్థితి పాందినవారిని ‘అప్త్కాములు’ (కోరదగినదంతా పాందినవారు) అని, ‘కృతకృత్యులు’ (చేయవలసినదంతా చేసివేసినవారు, ఇక చేయవలసినదంటూ ఏమీ లేనివారు) అని అంటారు. అట్టి జ్ఞానులకు, భగవంతునికి భేదమేలేదని శ్రీ కృష్ణుడు చెప్పాడు. “నేను ఈ ముల్లోకాలలోనూ ప్రయత్నం చేత చేయవలసినది, పాందవలసినదీ ఏదీ లేదు” అని గూడ చెప్పాడు. కాని పైన చెప్పినట్టు, ఎక్కువమంది ఈ లక్ష్యంతో గాక, ఆశ వల్లనో లేక భయం వల్లనో భగవంతుణ్ణి, మహాత్ములనూ ఆశ్రయిస్తారు. శ్రీసాయివంటి మహానీయుల కీర్తి చూచాక దానిని కోరి ఆయనను సేవిస్తారు; సాధన చేస్తారు. బ్రహ్మర్థి అనిపించుకోవాలనే విశ్వామిత్రుడు తపస్సు చేసింది - అట్టి దుఃఖాన్ని నివృత్తి చేసుకోవడం కోసంగాదు. అందువలన పతనమే కలుగుతుంది. కేవలం తాను బ్రహ్మర్థియని అంగీకరించనందుకు వశమైని నూర్లు కొదుకులనూ చంపాడు. ఇది కూడా రాక్షసుల తపస్సును పొలినదే. ఎన్ని నెరవేరినా, ఏమీ కోరనక్కరలేని స్థితి కలుగదు. కనుక వాటిని పాందడంవలన ప్రయోజనముండదని గుర్తించిన వారెవరో కొద్దిమంది మాత్రమే యిలాంటి పాంగు క్రుంగులు లేక సృష్టియొక్క పరమ రహస్యాన్ని మాత్రమే అన్వేషిస్తారు. వారే ముముక్షువులు.

మనమిలాంటి గోతులలో పడకుండా సాయి చూపిన మార్గంలో పయనించడమేలా? ఆత్మజ్ఞానం కలిగేలోపల మనకు కొన్ని అవసరాలు, కష్టాలూ తీర్పుకోజూడటం తప్పుడు. స్థిరమైన ఆత్మ విచారము, లేక శరణాగతో కుదిరితేగాని, పాంగుకుంగులు లేకుండా నిష్టామంగా కర్మలు ఆచరించలేదు. ఇక నిత్యజీవితంలో సాధన సాగించేదెలా?

శ్రీసాయివంటి సద్గురువుపై భక్తిశద్ధలు కలగడం ఎంతో అద్భుతం. కానీ ఆటుపైన పాదుగునా మనకు ఆయన తోదుగా వుండి సరియైన మార్గంలో నడిపించాలంటే ఏం చేయాలి? “నాపై నీ దృష్టి నిలుపు. నీపై నా దృష్టి నిలుపుతాను” అన్నారు సాయి. ఆయన గురించి అనన్యంగా చింతన చేసిన వారి యోగక్షేమమే ఆయన పహాస్తారు. ఇదే శ్రీకృష్ణుడు, రమణ మహర్షీ చెప్పిన శరణాగతి. ఇది అంత సులభంగా, ఒక్కసారిగా కుదరదు. అనుకున్నవి నెరవేరినప్పుడు మన విశ్వాసం పాంగుతూ, లేనప్పుడు క్రుంగుతూ వుంటుంది. సద్గురువు సాంగత్యము, సేవవల్ల మాత్రమే స్థిరమైన శరణాగతి క్రమంగా కుదురుతుంది. ఈలోగా అన్యచింతలు, శంకలు కల్గి, మనస్సు ఆయన నిజస్థితి మరచి చంచలమవుతూ వుంటుంది. అతి పరిచయం వలన శ్రద్ధ మందగిస్తూ వుంటుంది. ఇలాంటి ఒడుదుడుకులు లేనప్పుడే మనకు ఆయన సన్నిధి లభించినట్లు. అప్పుడే మనకు ఆయన నుండి సంపూర్ణమైన రక్షణ లభిస్తుంది.

ఇలాంటి ఒడుదుడుకులకు గల కారణాలలో - సాటివారి పట్ల మనకుండే భావము, వారి స్వభావాలలో గూడ వుంటాయి, అంటే సాటివారిలోని, మనలోని బలహీనతలే ప్రధాన కారణాలు. సాంగత్యానికి మనపై మనమూహించలేనంతటి ప్రభావముంటుంది. సాటివారి దృష్టి గూడ సంస్కరించబడుతుంటే మన యత్నం సులభమౌతూ వుంటుంది. అందుకే మనిషికి తన సాధనతోపాటు సత్యాంగత్యము గూడ అవసరమే. ఈ సత్యంగమన్నది యి కాలంలో సహజంగా దొరికేది గాదు. దానిని తోటలాగా పెంచుకోవలసిందే. మళ్ళీ మళ్ళీ కలుపు తీసుకుంటూ, నీరుపోస్తూ కాపాదుకోవలసిందే. ఇదే సత్యంగమంటే. ఇందుకోసం అందరమూ కలని భగవంతుడైన సద్గురుని లీలలు, బోధలు, శ్రవణము, చింతనా చేస్తూ వుండాలి. సైమిశారణ్యంలోని మునులు గూడ యిలానే చేసేవారని పురాణాలు చెబుతున్నాయి. అన్ని సాధనలకూ భగవత్పూర్వా శ్రవణమే మూలం గనుక వాల్మీకి ‘రామాయణము’, వ్యాసుడు ‘భాగవతము’ ప్రాసి ఆ సేతు హిమాచల పర్యంతమూ తమ శిష్య ప్రశిష్యల ద్వారా గ్రామ గ్రామాల్లోనూ ప్రజలకు శ్రవణం చేయిస్తుండేవారు. అందువల్లనే యి నాటికీ మనదేశంలో అక్కర జ్ఞానం లేనివారికి గూడ దైవము, జీవిత పరమార్థము, దానిని సాధించుకొనే మార్గమూ వున్నాయనైనా తెలిసింది. ఇలాంటివి వినడం ద్వారా మన హృదయాలను, సాటివారిని పరిపుద్ధం చేసుకొంటుంటే నిర్మిషమైన భక్తిశద్ధలు తెగుట్ట లేకుండా పెరుగుతాయి.

కనుక వారానికి ఒకసారయినా సత్యధ విని, ప్రసాదం తీసుకుపామ్మని యిరుగు పారుగు వారిని ప్రేమతో అహ్వానించాలి. అప్పుడు సాయి పటానికి ధూప దీపాలు అర్పించి, భావయుక్తంగా ధ్యాన శ్లోకం చదువుకొని, అష్టాత్రర శతనామావళి సహాయంతో ఆ సద్గురుని దివ్య గుణాలను స్వరించాలి. తర్వాత కనీసం 30 లేక 45 ని॥లైనా అందరికి సాయి లీలలు వినిపించాలి. మనం చెప్పేది మనంగూడ వింటూ, మన భావాన్ని గూడ సరిదిద్దు కుంటూండాలి. ఆట్టి లీలలు చేసిన సాయిని పటంలో చూస్తూ, కనీసం 30 ని॥లు భజన చేసి, అప్పుడనుభవమయ్యా శాంతిని అనుభవిస్తూ, మౌనంగా 10 ని॥లైనా కూర్చోవాలి. మనస్సు చంచలమవుతే ముందు విన్న లీలలను స్వరిస్తూ, వాటిని చేసిన సాయి రూపాన్ని చూస్తూ, ఆయన సన్నిధిని భావించాలి. అప్పుడు వైవేద్యము, అరతి యిచ్చి అందరికి ప్రసాదం పెట్టి పంపాలి. ఎంత పేదవాడైనా తమ యింట యిటువంటి సత్యంగం పెట్టుకోవడానికి జంకనవసరం లేనంత నిరాడంబరంగా జరుపుకోవాలి. భజన పాటలు ఎన్నడూ అలవాటు లేనివారుగూడ పాదుకోగలవిగా వుండాలి. అందరితోనూ కలసి పాడాలికాని, ప్రత్యేకంగా పాడకూడదు. పాడితే అందరి ఏకాగ్రతకూ భంగం కల్గి పాపమొస్తుంది. ఎవరెక్కువ బాగా పాదుతారన్న పాటేభావం బాబాపై శ్రద్ధాభక్తులను, సత్యంగ సభ్యులమధ్య ఆత్మియతను పాదుచేయకుండా చూచుకోవాలి. ఎప్పుడూ నిర్మితమైన కొన్ని పాటలనే భజనలో పాదుతూవుంటే

అందులోని భావంపై మనస్సు నిలుస్తుంది. ఎక్కువ పాటలు పాడితే పాటలోని భావాన్ని భావనచేయడానికి అవకాశముండక మనస్సు ఏకాగ్రమవ్యదు. బాబాకు భావనే ప్రధానం. ఒక ముసలివాడు వణుకుతున్న గొంతుతో భజన చేసినా అతని భావంజాచి బాబాకు ఆనంద భాష్యాలు కారాయి. మరొకప్పుడు ఒక భక్తుడెంతో శ్రావ్యంగా భజన చేసినా సాయి మెచ్చక, ‘మీకు గానం యిష్టము, నాకు జ్ఞానమిష్టము’ అన్నారు.

ఇలా వారంలో ఒకరోజున సత్యంగం చేసుకుండే అందరికీ మంచి అనుభవాలు కల్గి యింక్కు త్వాహంగా పాల్గొంటారు. ఎవరైనా కోరితే వారి యింట సత్యంగం జరిపేందుకు వారంలో యింకోరోజు కేటాయించు కోవాలి. మన యిష్టాలతో సంబంధం లేకుండా సత్యంగంలో విధిగా పాల్గొనడం సాధనకెంతో ముఖ్యం. వారమంతటిలో దెండు గంటలైనా భగవంతునికి ప్రీతికరమైన లోకకళ్యాణానికి, మన హృదయాన్ని సంస్కరించుకోడానికి సంసీద్ధులం కాకుండే ఆధ్యాత్మిక విద్యను ఆశ్రయించడమన్నది, బూటకమవుతుంది. ఇటువంటి సామూహిక సాధన ఎంతో శ్రేయస్కరము గనుకనే నామదేవుడు, తుకారాము వంటి మహానీయులు అనుసరించారు. తైస్తవ మతంలోను, ఇస్లాంలోనూ గూడ దీనికంతో ప్రాధాన్యత వున్నది. దేవాలయాలు యిట్టి సామూహిక సాధన కోసమే ఏర్పడ్డాయి. పాలలోని వెన్నులాగ సాయి సర్వగతుడు. భక్తులు తమ దైత్యన్నాన్ని పారాయణ, నామ జపము, ధ్యానము వంటి వ్యక్తిగతమైన సాధనలకు తోడు, సత్యంగంవంటి సమిష్టి సాధనలతోగూడ మధించి పరమ శ్రేయస్సును పాండాలి. ఇలా సత్యంగాలలో పాల్గొన్న కొందరి అనుభవాలను స్వరిద్దాము :

చి॥ బి. రామకృష్ణరెడ్డి యిలా ప్రాశాదు : “చిన్నప్పటి నుండి నేను శ్రీ రాముణ్ణి పూజించేవాణ్ణి. కాలేజీలో చేరాక, నా భక్తి తగ్గిపోయిందిగాని పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారి పరిచయంతో మరల తీవ్రమైంది. మాష్టరుగారి వద్ద రోజు సత్యంగంలో బాబా గురించి వింటుండే ఆయననే పూజించాలనిపించేది. మాష్టరుగారిని అడిగితే, “కొన్ని రోజులకు అది నీకే తెలుస్తుంది” అన్నారు. తర్వాత వారి ఆశిస్సులతో చీరాల స్వామి, రంగన్న బాబుగారు మొం మహాత్ములను దర్శించాను. తర్వాత ఒకరోజు బాబా కలలో కనిపించి, “నీవు నా రూపాన్ని ధ్యానించు, మేలవుతుంది. రామునికి, నాకు భేదం లేదు” అన్నారు. అలానే చేయసాగాను. ఏప్రిల్ 10, 1975న పూజ్య శ్రీమాష్టరుగారు ఊరికి వెళ్లాన్నన్న వారింట్లో పూజ చేస్తుండమన్నారు : 13వ తేదీ అర్ధరాత్రి ధ్యానం చేసుకుని పదుకున్నాను. ఇంకా నిద్రపట్లలేదు. బాబా స్వప్షంగా నిలుచుని కన్నించి, ‘మీ నాన్న 5 టెంకాయలు శివుడికి మైక్కుకుని చాలా సం॥లయింది. వాటిలో 3 కాయలు గురువారం యిక్కడ కొట్టు’ అన్నారు. ఆయన ఉత్తరముఖంగా కూర్చుని, ‘నీ గురువెవరు’ అన్నారు. నేను మాష్టరేనని చెప్పాక నాకోక రహస్యం చెప్పి, మూడురోజులకు ఒకసారి, ‘శ్రీసాయి లీలామృతము’ పారాయణ చేయమన్నారు. నాకు ఆనందభాష్యాలు రాలుతున్నాయి. ఆయన ప్రకృత్ననే కుక్కలున్నాయి. భయమేసి లైటు వేశాను. ఆయన నా కళ్చముండే అదృష్టయిలయ్యారు! తెల్లవారి మా నాన్నకు ఉత్తరం ప్రాసాను. తాము శివునికి 5 టెంకాయలు మైక్కుకొని ఇంకా చెల్లించలేదని ఆయన జాబు ప్రాశారు!”

జనవరి 1975లో చివరి గురువారం నా సహోదాయయలోకరితో కలసి రఘు అనే యువకుడు వచ్చి నాతో మాట్లాడి వెళ్లాడు. తరువాత ఫిబ్రవరి 10న మద్రాసు నుండి రఘు నాకిలా ప్రాశాదు : “తిరుగు ప్రయాణంలో నేను గూడురు బస్టాండులో హోటలకు వెళుతూండగా కాపొయ వస్తాలు, విభూతి, కుంకుమ ధరించిన, సుమారు 50 సం॥లు వయసున్న, ఒకామె నన్ను పేరుపెట్టి పిలిచి టీ, రొష్టేల కోసం 30 పైసలు అడిగి తీసుకుని, ‘విద్యానగరు నుంచి వస్తున్నావా?’ అన్నారు. నేను మిమ్మల్ని కలిశానని చెప్పాను. ఆమె, ‘మీ కలయిక కాకతాళీయం గాదు, ముందే సిర్కటమైంది! గమ్యానికి సాగిపో, మధ్యలో ఆగవధ్య’ అని తక్కణమే వెళ్లిపోయారు. నాటి రాత్రి నాకు స్వప్నమొచ్చింది : నేను గాలిలో తేలుతూ ఒక మహానీయుని వద్దకు వెళ్లాను. నేను నమస్కరించగానే ఆయన

ప్రేమగా, ‘ప్రవర చెప్పి నమస్క రించు’ అన్నారు. నేను అలా చేయగానే మెలకువ వచ్చింది. అప్పుడే తెల్లవారింది. ఆయన సాయిబాబాలా వున్నారు; నా జీవితమంతా ఆయన సేవ చేయాలన్నించి ఉద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చాను. మొదట శిరిడీలో సాయిబాబాను, అక్కల్కోట స్వామిని సేవిస్తాను. కొంతకాలం తరువాత మీ దర్శనానికి రాగలననుకుంటాను - మీ రఘు.” ఒక బద్ధజీవి తీవ్ర ముముక్షువయ్యాదు.

ఏప్రిల్ 1973లో ఒకనాడు ఉదయం 7-30 గం॥లకు నేను, నా ప్రక్క యింట్లో వున్న ఉపాధ్యాయుడు చి॥ రాధాకృష్ణ కలసి కాలేజీకి వెళ్ళాము. సుమారు 8 గంటలకు తెల్లని గుడ్డలు థరించిన ఒక వృద్ధుడు నా గదివర్ధకొచ్చి, శ్రీమతి రాధాకృష్ణతో నాకోసమిదిగి, “నేను అర్థంటుగా వెళ్ళిపోవాలి. నేనొచ్చి వెళ్ళానని, నా ఆశిస్తులనీ వాడికి చెప్పు. నాకు పేరు, ఊరూ లేవు. వాడు నా కొడుకువంటి వాడు, నేను వాడికి తెలుసు. నా ఆశిస్తులని చెబితే వాడికి తెలుస్తుంది” అన్నారట. ఆయన మహాత్ముడని తోచి, ఆమె, ఆమె కొడుకు 2సం॥ల వాడూ ఆయనకు నమస్కరించారు. తర్వాత అస్వాస్తతగా వున్న తన మరదలుచేత నమస్కారం చేయించాలని చూచేసరికి ఆయన కనిపించలేదు. కొద్ది సం॥ల తర్వాత ఆమె మరదలు మరణించింది. అందుకే బాబా దర్శనమామెకు కాలేదేమో!

ప్రక్క గ్రామానికి చెందిన చి॥ కోదేశ్వరికి ‘టాన్సీల్స్’ బాగా పైరగడంచేత అమ్మాయి ఎదగలేదు. సాయి చరిత్ర పారాయణ ప్రారంభించిన కొద్ది రోజులకు ఒక గురువారం రాత్రి ఆమెకు స్వప్పుం వచ్చింది: ఒక ఆసుపత్రిలో సాయిబా - డాక్టరు, పోలేరమ్మ - నర్సు, క్లైటపోల స్వామి - కంపౌండర్గానూ కన్నించి ఆమెను కుర్చీలో కూర్చోపట్టారు. పోలేరమ్మ, ‘భయం లేదు, నోరు తెరు’ అన్నది. ఆమె తెరిస్తే బాబా ఆపరేపన్ చేశారు. తరువాత మెలకువ వచ్చింది. నాటితో వ్యాధి తగ్గిపోయింది!

యం. కె. అనంద వెంకటేశ్వర్లు యిలా ప్రాశాడు : “నా తమ్ముడు శేషుఫలికి మూడవ నెలలో పొలియో వచ్చి, పదెండ్లువాడైనా నిలబడలేకపోయేవాడు. నేను విద్యానగరు వెళ్ళినపుడు, మాప్స్టరుగారు “శ్రీ సాయిలీలా మృతము” లో ‘సకల సాధుస్వరూపి’ అన్న అధ్యాయం చదువుతూండగా అకస్మాత్తుగా శ్రీ సమర్థనారాయణ మహారాజ్ వచ్చారు. వారు, మాప్స్టరుగారూ యిచ్చిన విభూది ఇంటికి పంపాను. అది చేరిన నాలుగైదు రోజులకల్లా తమ్ముడు కర పట్టుకొని అదుగులు వేయసాగాడు. అప్పుడే తిరుపతిలో వున్న నాకు ఒకనాటి తెల్లవారురుయామున కలలో సాయిబాబా కన్నించి, నన్నుచూపి, ‘ఈ కుంటివాణ్ణి రక్కించినది నేనే!’ అని ప్రక్కవారితో అన్నారు. మా తమ్ముడి సంగతే అలా చెప్పారనుకున్నాను. అదే నిజమైంది. ఆ విభూది పూయటం మొదలు పెట్టిన కొద్దిరోజులకే వాడు ఏ సహాయమూ లేకుండానే నడవసాగాడు.”

దేశిరెడ్డి కృష్ణరెడ్డి (మెట్టు)కి ఒకసారి జబ్బుచేసి, ఏమి చేసినా తగ్గలేదు. ఆయన భార్య ఆయనకు బాబాగురించి చెప్పి, తగ్గితే శిరిడీ వస్తానని ప్రొమ్ముక్కుమ్మున్నది. ఆయన ప్రొమ్ముక్కుగానే జబ్బు తగ్గింది. తర్వాత ఒకనాటి రాత్రి కలలో ఆయనకు బాబా కన్నించి, ఆ ఊరి వ్యక్తినాకరిని చూపి, ‘అతడు మీ ఇంటికి దొంగతనానికి రాబోతున్నాడు’ అన్నారు. వెంటనే తగు జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాడాయన. ఉదయమే ఆ వ్యక్తి ఎదురైనపుడు కృష్ణరెడ్డి, “ఏమయ్యా, అర్థరాత్రి మా ఏధికొచ్చావేంటి!” అని అడిగితే అతడు కంగారుపడి తప్పిపోయిన దూడకోసం వచ్చానన్నాడు.

బంగోలులో చాల సం॥లు సత్యంగాలలో పాల్గొన్నవారికి మంచి అనుభవాలు కల్గాయి. శ్రీమతి సీతారామ్యుర్మి గారు కృష్ణ భక్తురాలు. ఆమె ‘శ్రీ సాయి లీలామృతము’ చదివి, “సాయి శ్రీకృష్ణుడుగా దర్శనమివ్వలేదు!” అనుకున్నారు. నాటి సాయంత్రం వారి పూజలోని బాబాపటం నీలిరంగుగా మారిపోయింది. పూజలో లోపం వలన అలా జరిగిందేమోనని ఆమె భయపడుతూంటే నాటిరాత్రి సాయి కలలో కన్నించి, “నేను వస్తే భయపడతావేమి? నా

తలపై మూడు పువ్వులుంచి పూజచేయి, రెపు వెళతాను” అన్నారు. ఆమె అలానే చేశారు. నాటి సాయంత్రానికల్లా బాబా పటం మామూలుగా వచ్చేసింది! సాయికి, వారి పటానికి, కృష్ణనికి తేడా లేదు.

కృష్ణమూర్తిగారు ఒంగోలులో ఉద్యగం చేస్తూండగా కుటుంబం గుంటూరులో వున్నారు. సీతారామూర్తి గారింట్లో భజనలో కృష్ణమూర్తిగారికి బాబాపటంలో దివ్యమైన కాంతి కనిపించింది. ఆనందంతో వారు విద్యానగర్ సాయి మందిరానికి రూ. 116/- లు పంపాలనుకొన్నారు. తర్వాత జిపులో గుంటూరు వెళుతూంచే దారిలో ముగ్గురు సాధువులు, ‘సాయినాథ మహాాజ్ఞక్కె జై’ అంటూ జిపును ఆపారు. వారిలో ఒక సాధువు, “నాకిస్తానన్న రూ. 116/- లు ఇవ్వు!” అన్నారు. “నేనిస్తానన్నది విద్యానగర్ మందిరానికి గదా!” అన్నారు కృష్ణమూర్తిగారు. “అదీ నాకే చెందుతుంది. అక్కడికి పంపు! మేము పండరి నుండి నడచి వస్తున్నాము, దక్కిణ యివ్వు!” అన్నారు. రూ. 20/- లు ఇస్తే తీసుకొని, “పాంటు జేబులోని రూ. 20/- లు గూడ ఇవ్వు” అన్నారు. మనసులో ఖర్చులకెలాగ అనుకుంటూనే రూ. 20/- లు ఇచ్చారు మూర్తిగారు. “ఖర్చుకు లేదని బాధపడతావెందుకు? నీకు మేలు జరుగుతుంది ఫో!” అంటూ ఆ రూ. 20/- లు తిరిగి యిచ్చేశారు! ఏదుగుంటూ గుంటూరు చేరగానే ఆ రోజే ఉద్యగంలో ఆయనకు మంచి మార్పు జరిగినట్లు కాగితాలు చేతికిచ్చారు!

విద్యానగర్ సత్పుంగ సభ్యులు విజయకుమార్, శరత్బాబు, కృష్ణమూర్తి 1976లో అనసూయమాత అనే సిద్ధురాలి దర్శనానికి పరాడ్ సింగా చేరి, ఆ సంస్కారాధ్యక్షుడు శ్రీ ధోలే ఇంటికి వెళ్లారు. అక్కడ బాబా పటమున్నది. అక్కడ ధోలే ఏళ్లతో, “మీ గురువు మీ వెంటే వున్నారు. కొద్ది నిమిషాలముందే వచ్చి వెళ్లారు” అన్నాడు. తర్వాత ఆ వివరం అతడిలా ప్రాశాదు : ఈ ముగ్గురూ అక్కడ బస్సు దిగిన క్షణంలోనే ధోలేగారింటి వరండాలో ఒక దివ్యమైన కాంతిగోళం అందరికి కొద్ది నిమిషాలు కన్చించింది. వాళ్లు ఆ రోజు ఎదో విశేషం జరగనున్నదను కుంటూండగా, ఈ ముగ్గురూ వచ్చి ఆ కాంతిగోళం దర్శనమిచ్చినచోటే నిలచారు.... తర్వాత ఈ ముగ్గురూ ధోలేతో కలిసి అమ్మను దర్శించారు! ఆమె, “రామ్ రామ్” అని, “మీరేడేశం నుంచి వస్తున్నారు?.... దక్కిణ దేశంనుండి వస్తున్నారు. భగవంతుడే మీకి అవకాశం ప్రసాదించాడు. ఏళ్లు, తమ గురువును “మాస్టర్” అని పిలుస్తారు. “మాస్టర్” అంటే “దైవం” అని గొణిగి, ఆమె తమ వేలితో తమ నాలుకను తాకి, ఆ వేలితో తమ భృకుటి తాకారు. అప్పుడీ ముగ్గురూ తమ సాధన గురించి అడిగారు. ఆమె, “మీరు భజనలు చేస్తారు. ఒకసారి చంద్రుడు (మనస్సు) నిశ్చలంగాను, ఒకసారి చంచలంగానూ వుంటున్నాడు” అన్నారు. గమ్యం ఎలా చేరాలని ఈ ముగ్గురూ అడిగితే, “చేయిపట్టుకొని నడవండి. (గురువు ఆజ్ఞను పాటించండి)” అన్నారు. ఈ ముగ్గురూ, “అమ్మా! మీరు అసలెవరు?” అని అడిగితే, సత్యయుగానికి చెందిన అనసూయా దేవియే తామని ఆమె చెప్పారు.

తర్వాత జరిగిన వివరాలు ఈ సత్పుంగ సభ్యులు నాకిలా ప్రాశాదు : “మీరూ, సాయిబాబా వున్న పటాన్ని ఆమె ముందుంచాము. ఆమె ప్రత్యేకంగా 2,3 సార్లు దానిని తమ నాలుకతో తాకి, దానిని ఒడిలో వుంచుకొని పమిటతో కప్పివుంచారు. ఆ పటాన్ని చూస్తూ, “బుపి బుపి..... ఇద్దరు బుమలు.... ఒకరు గుఱ్ఱం మీద” అన్నారు.

సత్పుంగము, భజన శ్రద్ధగా చేస్తుంటే మనం కోరకున్నా మన ఆత్మియులను గూడ శ్రీ సాయియే అనుగ్రహిస్తారు. నం|| 1975లో మా తండ్రిగారైన కీ. శే. ఎక్కిరాల అనంతాచార్య తమ అనుభవమిలా చెప్పారు : “ఒకనాటి మధ్యహ్నం విజయవాడలో మంచం మీద కూర్చుని వున్నాను. కష్టా, తలగుడ్డ ధరించిన సాయిబాబా తలుపు నెట్టుకొని నా గదిలో ప్రవేశించారు. నేను అది నిజమా, కలా అని చూస్తుంటే ఆయన నా ప్రక్కన మంచంమీద కూర్చున్నారు. “నేను మిమ్మల్ని పూజించనుగదా, మీరు నావర్ద్ర కొచ్చారేమి?” అన్నాను. “నాకటువంటి ప్రాముఖ్యత

లేపిలేవు. నాకు రావాలనిపించే వచ్చాను. రావద్దంటావా?" అన్నారు. తర్వాత ఆయన లేచి నన్ను కాగిలించుకొని, "నేను నీలోకి వస్తున్నాను. అక్కడే వుంటాను" అంటూ నాలోకి వెళ్లిపోయారు. అలా 7 రోజులు వరుసగా జరిగింది; అది తలుచుకొన్నప్పుడల్లా నా కన్నులవెంట ఆనందభాష్యాలు వస్తాయి".

అలానే కలిచేదులో ప్రతివారం శ్రద్ధగా సత్కంగం చేస్తుండేవారు. వాటిలో పాల్గొంటున్న పి. సుబ్బరామయ్య అనే టీచరు శ్రీ అవధూత వెంకయ్యస్వామి అనే సిద్ధపురుషుని తన యింట సత్కంగానికి రమ్మని కోరాడు. "ఇప్పుడు కాదులే, తర్వాత చూద్దాం" అన్నారు స్వామి. సుబ్బరామయ్య 1977లో గురుపూర్ణిమ నాటికి 'శ్రీ సాయి లీలామృతము' 13 పారాయణలు చేసాడు. ఆ ముందురోజు స్వామి అకస్మాత్తుగా వారింటికి వచ్చి, ధుని వెలిగించి, కుటుంబాన్ని, సత్కంగాన్ని ఆశీర్వదించారు. ఎప్పుడూ ఎవరింటికి వెళ్లని, ఎవరింట్లోనూ ఆతిథ్యం స్వీకరించని స్వామి యితడింట ఖిక్క చేయడం సకల సాధుస్వరూపియైన సాయి కృపకు నిదర్శనం.

అలానే కాంతమ్మగారికి 1981లో గుండెనొప్పి వచ్చింది. గొంతు పూడిపోయి మాట రావడంలేదు. ఒకరోజు స్వప్పుంలో బాబా ఆమె మంచం ప్రక్కన నిలబడి ఆమె మొరవిని, "నా పాదాలు తాకి నమస్కరించుకో, తగ్గుతుంది!" అన్నారు. ఆమె స్వప్పుంలో అలాగే చేసింది. తర్వాత ఆమె గొంతు సంగతి చెప్పగా రెండు వక్కలు, మూడు ఆకులూ యిచ్చి, "ఇవి నమిలి మ్రీంగు, గొంతు వస్తుంది" అన్నారు బాబా. ఆమె అలానే చేసింది. తెల్లవారి ఆమెకు మెలకువ రాగానే ఆమెకు గుండెనొప్పి, గొంతునొప్పి తగ్గిపోయాయి. అలానే "సీతారాంమైన్" లో పనిచేస్తున్న కె. కోటయ్యనాయుడు గారికి 75వ ఏట ప్రమాదంగా జబ్బుచేసింది. ఏ వైద్యమూ ఉపకరించలేదు. బాబాకు రూ. 1/- ముడుపుకట్టి మైక్లుకొన్నారు. ఆ రాత్రి కాబూలీవాలా వేషంలో శ్రీసాయి దర్శనమిచ్చి, "రేపటినుండీ నీకు క్రొత్త జీవితం ఆరంభమవుతుంది" అని ఇంగ్లీషులో చెప్పారు. ఆయన మరుజన్మ గురించి చెప్పారనుకుని ఆ వృద్ధుడు భయపడ్డాడు గాని మర్మాటినుండి ఆయన ఆరోగ్యం బాగుపడింది!

ఉలవపాడులో కొంతకాలం సత్కంగం జరిగింది. అపుడుగూడ ఎందరికో దివ్యమైన అనుభవాలు కలిగాయి. వారిలో చింతా లక్ష్మీనారాయణ శ్రద్ధగా పాల్గొంటుండేవాడు. ఒకరోజు వారి కుమారుడు బాటీ, 5 సం॥ల వాడు వారింటిపై మూడవ అంతస్థ నుంచి క్రింద అంతస్థలోని 'సన్వేషి' మీద పడ్డాడు. అయినా అతడికేమీ దెబ్బతగల్లేదు. అది చూచి ఆశ్చర్యపోయిన తల్లిదండ్రులతో, "నేను పడుతూంటే బాబా నన్ను పట్టుకొన్నారు!" అని చెప్పాడు బాటీ.

వల్లభాపురం (ఈమని తా. గుంటూరు జిల్లా) లో చి॥ వి. సి. వెంకటేశ్వర్రు సత్కంగాలు చేస్తున్నారు. అచటి సభ్యుల అనుభవాలు యిలా వున్నాయి : శ్రీమతి జంగా కాంతమ్మకు బాబా గురించి ఏమీ తెలియదు. ఒకరోజు కృష్ణరెడ్డి అనే సత్కంగ సభ్యుడు ఒక బాబాపటం ఆమెకిచ్చి, వారి ఎదురింటి కుమారస్వామికివ్యమని చెప్పాడు. ఆ పటం వచ్చినాటి నుండే ఆమె కష్టాలన్నీ తీరిపోయాయి! అంతకుముందు ఆమె భర్తకు రోజు కలలో ఒక పిల్లవాడు కనిపించి, బెత్తంతో కొడతానని బెదిరించేవాడు. ఆమె భర్త కేకలు పెడ్దూ నిద్రలేచి, తన చేతికర్తతో ఆ పిల్లవాడు కన్నించినచోట కొడుతూండేవాడు. ఆ పటం వచ్చిన రోజునుండి అట్టి కలలే రాక అతడు సుఖంగా నిద్రపోతున్నాడు. మరురోజు అతనికి కలలో ఒక స్త్రీమూర్తి కనిపించి, "నేను వెళ్లిపోతున్నాను. ఇకరాను", అని చెప్పి వెళ్లిపోయింది. అప్పటినుండి మరో బాబా పటం యింట్లో పెట్టుకుని, ఆ పటం కుమారస్వామికిచ్చి ఈ దంపతులు భజన చేసుకుంటున్నారు.

. తర్వాత జంగా కాంతమ్మ తన అనుభవమిలా ప్రాసున్నది : "నేను దూరదేశంలోవున్న ఒక వ్యక్తికి రు. 30,000/- లు వడ్డికిచ్చాను. పాపం అతనికి నష్టమొచ్చి, పత్రాలేకుండా పోయాడు. మాప్టరుగారిని దర్శించి ఈ

విషయం చెప్పుకుంటే, చరిత్ర పారాయణం చేసి, అతనికి మేలు జరగాలని బాబాను ప్రార్థించమన్నారు. నేనలానే చేసాను! అతడు సెప్టెంబరు 3, 1986న అంతదూరంనుండి వచ్చి ఏదో తెలియని ఆవేదనగా వున్నదని, నాకు బాకీ కొంతైనా జమ చేయాలనీ కష్టపడి రు. 500/- లు సేకరించగలిగానని చెప్పి, ఆ పైకమిచ్చాడు. త్వరలో నా బాకీ పున్యల్లో పెట్టి తీర్చేస్తానని మాట యిచ్చి వెళ్ళాడు. ఒకరోజు నా భర్తకు కలలో బాబా కన్నించి, అతని మోకాలుమీద కొట్టారు. ఎంతో కాలంగా అతనిని బాధిస్తున్న మోకాటినొప్పి అంతటితో మాయమైంది. సత్యంగంలో మాకెంతో తనందం కలుగుతున్నది”

కుమారస్వామి యిలా ప్రాశాదు : “నా రెండవ కూతురు వివాహం చేసాముగాని. ఆమె అత్తింటి పరిస్థితులు తెలుసుకుని ఆమెను కాపరానికి పంపలేదు. మాస్టరుగారినడిగితే, “శ్రీ సాయి లీలామృతము” పారాయణ చేసి, సమస్య బాబాకు చెప్పుకుని అమ్మాయిని అత్తగారింటికి పంపమన్నారు. నేను పారాయణ, పూజ ప్రారంభించిన వారంలో మా అల్లుడు, అతని తల్లి వచ్చి అమ్మాయిని తీసుకెళ్ళారు. ఇప్పుడమ్మాయిని వారు ప్రేమగా చూచు కుంటున్నారు. అంతకుముందు భవిష్యత్తు అంధకారంగా కన్నించి, రాత్రిశ్లు నిద్రపట్టక ఆత్మహత్య చేసుకోవాలను కునేవాళ్ళి. ఇప్పుడు సత్యంగాలకు హజరవుతూ మనశ్శాంతి పొందుతున్నాను.”

★★★

